

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבו תם
------------	-----------	--------

תל אביב	19:24	20:24	21:10
ירושלים	19:22	20:27	21:13
חיפה	19:25	20:25	21:11

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש התיבה והמוסדות

שמירת הקדושה

עם ישראל נשמר מעל הטבע רק אם שומר על הקדושה

מעלת השלום

שלוש פעמים ביום, אנו זוכים לרגעי דבקות וקרבה עם אבינו שבשמיים. אנו עוצרים את המחשבות, הדיבורים, התנועות והדאגות, ונותנים דרוור לקשר הרוחני האיתן עם אבינו האהוב, משוחחים אותו בלהט ובהתרגשות עזה, לוחשים בפינו תפילות שמונה עשרה נרגשת, כוונה גדולה ובדבקות עילאית. תשע עשרה ברכות מרכיבות את תפילת הלחש, חובקות בתוכן את כל בקשותינו ותחינותינו. בהן אנו מבקשים על חכמתנו, מתפללים על הצלחתנו הרוחנית, מתחננים על בריאות, נוקשים על שערי הפרנסה וגם זועקים לבנין ירושלים וגאולת ישראל. את כל בקשותינו ומאווינו אנו מכניסים לתפילה הנישאת מקרב לב, מבקשים מאבא שבשמים את כל צרכינו.

אחרי שאנו מפרטים את הבקשות בזו אחר זו, מגיעה הברכה האחרונה, המסכמת את התפילה כולה: 'שים שלום טובה וברכה... וטוב יהיה בעיניך לברכינו... בשלומך... המברך את עמו ישראל בשלום'. זו הברכה הנאמרת בסוף, אחרי הברכות כולן, כמו אדם שאוסף את כל המתנות שנתנו לו עד עתה, ואורז אותן למזוודה אחת גדולה...

זו הגדרתה של הברכה הזו, זה תפקידה. מכל תפילה אנו יוצאים עמוסי שלל רב, טעוני ברכה רבה ושפע עצום, אותם כדאי לנו לאסוף לאכסניה אחת, ליטול עמנו באמתחת אחת יעילה וטובה שתאסוף ותכנס את הבקשות כולן. 'לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום' - השלום הוא הכלי הטוב ביותר להחזיק את הברכה, זו המזוודה הטובה ביותר לאחסן בה את השלל הרב, השלום הוא המרכיב החשוב ביותר בהצלחת כל בקשה ומימוש כל משאלת לב.

ומי שמזמר במקום שאינו צנוע, ישלם על כך לעתיד לבוא וצרות צרורות לבוא עליו, כי הוא מחטיא את הרבים וחטא הרבים תלוי בו.

אחד הפייטנים בארץ התחיל את דרכו הרוחנית אצלי. לפני כשלושים שנה הזמנתי אותו לשיר בהילולא, הוא בא עם כובע מצחייה והוא שר יפה מאד, בסוף הערב הודיתי לו, התברר לי כי הוא מנגן במקומות שאין הפרדה, שאלתי אם הוא רוצה לבוא ללמוד פעם בשבוע מוסר, הוא הסכים, פעם הפכה לפעמיים ולשלוש, הוא התהפך והתחזק, כל הבית שלו נעשה קודש, כמה נפלא כח המוסר!

יש חיילים, יש מחנות בצבא, התורה הקדושה מזהירה, "כי ה' אלוהיך מתהלך בקרב מחניך להצילך", והיה כי יראה בן ערות דבר ושב מאחריו" . מניין הרוגי מלחמות מדינת ישראל עשרות אלפים, אילו היינו זוכים, אילו היתה צניעות בצבא, לא היינו מגיעים עד היום אפי' לרבע מזה הי"ד!

משה רבינו שולח עם עם ישראל להלחם במדיין, וכולם חוזרים "ולא נפקד ממנו איש", אצל הגויים יש כלל, כמו שאין עשן בלי אש, אין מלחמה בלי פצועים, בלי הרוגים, וכאן לא נפקד איש! אצל עם ישראל זה לא כדרך הטבע, עם ישראל יוצא להלחם במה שה' שונא, חוזרים לשלום. אם עם ישראל שומר על צניעות, על קדושה - "ולא נפקד ממנו איש" - כולם חוזרים בשלום!

נכון, לפעמים צריך מסירות נפש לשמור על קדושה, אבל צריך לזכור, מצוה שהוא עושה לעצמו ובני אדם מלעיגים עליו אז בוודאי אין לו לחוש כלל לעגם ולא יתקוטט עמהם, אבל אם הוא עומד במקום שיש אפיקורסים המתקוממים על התורה ורוצים לעשות איזה תקנות בעניני העיר ועי"ז יעבירו את העם מרצון ה' מצוה לשנאתם ולהתקוטט עמהם ולהפך עצתם בכל מה שיוכל.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אומר שלמה המלך ע"ה: "שמח בחור בילדותך ויטיב לבן בימי בחורותיו והלך בדרכי לבן ובמראה עיניו". יש כאן חותמת להגרר אחר מאוויי הלב? ממשיך הפסוק ואומר - "ודע כי על כל אלה יביאך האלקים במשפט!" על כל אלה יביאך האלקים במשפט, העולם אינו הפקר, תתן דין על כל הסתכלות על כל מבט, על כל התעלמות מציווי התורה! להט החרב מתהפך על מי שסר ימין ושמאל! נכנסים לקניות ב"סופר" ממלאים עגלות על גדותם, אבל יש דין ויש דין, ביציאה משלמים.

אדם מתחתן, "יום חתונתו יום שמחת ליבו", התחלת החיים שלו, הוא מתחיל את החיים עליו להזהר שלא יחטיא את הרבים, עליו לעמוד בכל הלחצים ולשמור על חתונה בהפרדה ראויה ומלאה! איך יתכן שביום החתונה, ביום גדול כזה, להחטיא את הרבים, כל החיים שלהם נושאים כתם איום זה, ומי יודע כמה סובלים.

ומרן הגר"ע יוסף קארו זצ"ל פוסק שבחתונה שכזו אין מברכים "שהשמחה במעונו". כי צער ויגון לפניו, וירא כי רבה רעת האדם ויתעצב אל לבו. בחתונה מעורבת יש כמו שלט בכניסה לאולם "אין כניסה לבואר העולם" ח"ו, כי דוחקים רגלי השכינה.

זכור לנו אסון וורסאי, כי חוסר צניעות הוא סכנה פיזית ממש. אולם יפה וחדש, מה יותר בטוח מזה, אולם חסר צניעות הוא סכנה. וזו התראה שנייה, על תערובת.

רבי יעקב חיים בנו של הבן איש חי זיע"א, איש קדוש ונורא תלמיד חכם גדול, רבה של בגדד, ואמרו לו שיש בעירו אשה מנגנת בלי הפרדה, הזהיר אותה פעם ולא הועיל, ושוב ולא הועיל. מה עשה? תלו מודעות בעיר בו הזמין את הקהל כולו לבית הכנסת הגדול. בית הכנסת הגדול בבגדאד הכיל כאלף איש, ואכן בשבת קודש נאספו כל קהל ועדה בבית הכנסת. בדרשתו הכריז הרב, דעו לכם כי פלונית זו מביאה גזירות רעות על עם ישראל, הזהרתיה שלוש פעמים ולא שמעה, האם אתם מסכימים שתמות, ויען כל הקהל ואמרו הן, ענה הרב אמן, והיא מתה מיד!

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

עקבה ממרום

היכן כוחו של השלום: 'אתה בטח מתפלל מדוע הגעתי הנה מחו"ל, וכיצד קרה שמיד אחרי החג באתי לכאן בזריזות ועוד הספקתי להשתתף בשמחתך... ובכן, המשיך האורח והכריז בהתרגשות, 'הנני לבשר שבשעה טובה, אחרי שנות בדידות ארוכות, גם אני התארסתי אמש עם כלה מארץ ישראל!'

'מזל טוב!' - הכריז המחותן בהתרגשות, ושב ולחץ את ידי אורחו. 'זכינו, בסייעתא דשמיא! הנה כי כן, בזכות המחילה המשותפת, בזכות שמחקנו את פגיעות העבר והתחלנו בחיים חדשים בשלום ואהבה - זכינו לערוך שמחות באותה עת!'

סיפור זה אמיתי שקרה בזמננו, וסופר בעדות ממקור נאמן מפי הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, איך ההחלטה לעשות שינוי, למחוק את המחלוקת והפגיעות הישנות ולפתוח דף חדש, הביאה לישועה גלויה וברורה. מדהים לראות, כיצד מחיקת המחלוקת וטיפול השלום פתחו עבורם שערי שמים, וזיכו כל אחד מהם בישועה לה היה זקוק, ואותה ביקש והתפלל זמן רב כל כך.

לא פעם יהודים משוועים בתפילה, מתחננים מקירות ליבם, זועקים אל ה' לישועה. עורכים כל סגולה, מתברכים אצל צדיקי הדור, עוברים בין קברי הצדיקים בתחנון נרגש... כל הסגולות הללו בוודאי מקרבות ומחישות את הישועה, אך לפעמים היא חסומה, שערי שמים נעולים, כי יש מחלוקת. וכששטן של מחלוקת מרקד, כשמלאך רע של מריבה יכול להתבטא - הדרך עלולה להיחסם, והישועה עשויה להתרחק...

הבה נדפדף בין דפי ההיסטוריה האישית, המשפחתית והקהילתית, נציץ גם בהווה, נבחן את היחסים בינינו לזולתנו, ונגלה כל בדל מחלוקת, כל חלקיק מריבה. הנה נתפייס, נחיה בעולם מואר ומאושר שאין בו ריבים ואין בו מחלוקות, ונזכה שיפתחו עבורנו שערי שמים, וירעיפו לנו רוב שפע, טובה וברכה!

האורח. 'מי יודע', הרהר שוב ושוב, 'אולי המחלוקת עם האורח ההוא חמורה כל כך, עד שהיא המעכבת את שמחתך... אולי שערי שמים סגורים בפניי, רק כי מסתובב יהודי שנפגע ממני... אעשה כל מאמץ לאתר את האורח ההוא, ליישב עמו את ההדורים כמקדם, ובזכות זה אוכה לפתוח לי שערי שמים ולהביא את השמחה אל ביתי!' - החליט באומץ.

אלא שהמשימה לא היתה קלה. אחרי חיפוש ארוך, גילה בעל הבית שהאורח עבר להתגורר בחו"ל, וקשה מאוד למצאו. רק אחרי מאמץ רב הצליח ליצור עמו קשר, וכששמע האורח את קולו של המארח - מטיבו מעבר לקו, השתררה שתיקה מומה, רגע לפני שפרצו מפיו ביטויי התרגשות עזים. האורח נפעם מגדלותו של המארח שהתאמץ כל כך לאתרו ולבקש את סליחתו, וכמובן - מחל לו על אתר, והשיחה הסתיימה באיחולי 'גמר חתימה טובה' ושיזכה לערוך שמחה בקרוב מאוד...

לפעמים, סוד קסמו של השלום והאחוה פועל את הישועה מיידית, ובאופן כה בולט. כבר במוצאי יום כיפור התקשר שדכן, אשר הציע הצעה כלילת מעלות, חתן נדיר וייחודי שממתין בדיוק לבתו של בעל הבית... בליל ערב חג הסוכות נשברה הצלחת, והצדדים שתו 'לחיים' בשמחה, תוך שהאב המאושר אינו יודע איך להודות על האושר הרב שנפל בחלקו, על הישועה המיידית המוכחת בזכות הברירה ממחלוקת...

אך סיפורנו לא תם עדיין. לאחר החג, נערכה שמחת האירוסין בהשתתפות אורחים שונים, בני משפחה, מכרים, שכנים, ועוד. והנה, בעיצומה של השמחה, בין הברכות המרגשות לטעימות העשירות, הופיע אורח מפתיע במיוחד - - -

היה זה אותו אורח גלמוד, שאך לפני שבועיים שהה בחו"ל וסלח משם על הפגיעה בו. והנה, הפלא ופלא - גם הוא כאן בשמחה, נרגש ומרקד, שש ושמח...

האב והאורח לחצו ידיים בידידות, ואז אמר האורח המפתיע, וחשף טפח נוסף עד

היה זה בביתו של איש יקר ובעל חסד, אשר פתח את ביתו לרווחה לכל אורח, חולה ונוזק. תדיר סעדו על שולחנו אורחים שונים ממקומות מגוונים, באהלו מצאו פינה חמה כל סוגי האנשים, גם השונים או המשוונים ביותר בין אורחיו הקבועים, נמנה גם אדם גלמוד ובודד, אשר היה סועד על שולחנו מדי שבת בשבתו בקביעות.

שבת אחת, בעת סעודת השבת, משום מה נפגע האורח שכבר הפך לבן בית. משהו לא היה מספיק לכבודו לפי טעמו, והוא החל זועק וצועק על הפגיעה האיומה בכבודו, ובין היתר - מתפרץ גם על בעל הבית. בתחילה שתק המארח, קיבל באהבה ובהבנה את ההפרעה וההטרדה, וחשב כי בעוד מספר דקות יישכח הדבר ולא ייזכר עוד, אך הלה לא נרגע... התפתח דין ודברים סוער, מריבה של ממש פרצה, ובעיצומה - קם האורח ועזב את הסעודה, ולא שב אל הבית יותר...

הענין כמעט שנשכח, אף שעדיין תפס פינה מציקה בלבו של המארח, שהיה יהודי עם לב טוב באמת, והיטב חרה לו הדבר כיצד הגיע למצב של מריבה והשפלה מול אורחו המסכן. אך מה יעשה, כך הצדיק את עצמו, הלא לא נותרה בידו ברירה...

קרבו ובאו עשרת ימי תשובה, ימים בהם כל יהודי עושה את חשבון נפשו ובודק בחזרי לבו מה עבר עליו בשנה האחרונה. רעיותו של בעל הבית נזכרה בסיפור המעשה, ופנתה לבעלה: 'אולי עכשיו, לקראת יום הכפורים, תבקש את סליחתו של האורח שנפגע? נכון שהצדק איתך, אך אולי עדיף לוותר, ולשוב ליצור עמו ברית שלום ואחוה?'

בתחילה, סירב האב לשמוע. 'הן אני כאן בעל הבית, ואורח זה שנהנה מידי במשך תקופה, הכריחני בהתנהגותו הנלוזה להשתיקו. שאני אבקש ממנו סליחה?!' - שאל בתדהמה. אך רעיותו כמו חיכתה לטיעון הזה כדי לשוב ולטעון: 'הן יש לנו בת בשידוכים כבר תקופה ארוכה, ואינו מוצאים את החתן המיועד. שמא עניין זה הוא המעכב בעדנו מלחוג את שמחת אירוסיה? הרי נכון שהצדק עימנו - אבל אולי המחלוקת הקטנה עם האורח הזו היא המונעת מהשמחה לפרוץ לביתנו?'

האב השתכנע, והחליט לחפש אחרי

"המשימה לא הייתה קלה, בעל הבית גילה שהאורח עבר להתגורר בחו"ל וקשה מאוד למצאו..."

פרשת שבוע

הרב משה דיין

גבולות גם לעבירות

הפרשה מתחילה בשכר של פנחס עבור מעשה קנאות, שזוכה ל'ברית שלום' שכר עצום. כפי השכר אנו מבינים את גדול החשיבות במעשה זה של פנחס, וכפי שהכותב מתאר "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" הרי לימד אותנו הכתוב שהיתה כאן גזירה קשה מאוד על עם ישראל עד כדי כליה ח"ו. וכן מבואר במדרש רבה (שמות תרומה פרשה לג) מיד קרא הקדוש ברוך הוא למשה, ואמר לו: בא ואודיעך מי העמיד זרעו של אברהם, שנאמר פינחס בן אלעזר, לכן נאמר "נבחר שם מעושר רב". עכ"ל. הרי שאומר המדרש שפינחס העמיד את זרעו של אברהם.

ויש להתבונן בזה, והרי במשך ארבעים שנה שהיו במדבר הכעיסו עם ישראל את הקב"ה כמה וכמה פעמים, ובכל פעם ניצלו. החטא הראשון היה חטא העגל, שעליו אמר הקב"ה למשה "ועתה הניחה לי" עזוב אותי, הבין משה רבינו שעליו להתפלל על עם ישראל, ואכן כלל ישראל ניצלו מכליה ע"י תפילתו. לאחר מכן היה חטא המרגלים והקב"ה רצה לכלותם ושוב משה רבינו בקש רחמים עבורם והקב"ה קיבל את תפילתו. גם במחלוקת של קרח רצה הקב"ה לכלותם כרגע וכבר התחיל הנגף בעם, ואחרון הכהן תפס את מלאך המוות ורובם ניצלו. אבל כאן בחטא בנות מואב, נגזרה כליה על כלל ישראל בשעה שחטאו בבנות מואב, ולולי שפנחס קם והרג את זמרי, היה הקב"ה מכלה מיד את כלל ישראל בלא שום שהייה, ובלי לדבר אפילו עם משה ואהרן, הקב"ה פשוט היה מוחץ את כל עם ישראל. ומדוע חטא זה כל כך גדול, עד שנאמר בו "ולא כליתי".

מבאר הגאון ר' שמשון פינקוס זצ"ל התשובה לכך, ניקח אותה בדרך של משל: כאשר החטאים נעשים בתוך המשפחה, לפעמים אפילו 'שוברים' חלונות', אך בסוף מתפייסים, ואם לא מיד, הרי שבהגיע ערב יום כיפור ודאי מתיישרים ההדורים וממשיכים לחיות. ולכן חטא העגל, מחלוקתו של קרח, וכן דברי ההבל של המרגלים המבטאים חוסר אמונה. היו עבירות חמורות, ואעפ"כ "סלחתי כדברך".

לעומת זאת חטא בנות מואב היה חטא מסוג אחר לגמרי, יציאה מתוך הבית היהודי, מחוץ לכותלי המשפחה. והוא חטא בלתי נסלח. לשם כך נדרשה קנאותו של פינחס שבמעשהו "קנא את קנאתי" קנאותו של הקב"ה. בלי זה כביכול הדלת היתה נטרקת ושוב לא היתה תקנה. כי יהודי אינו רק מי שמניח תפילין או אפילו זה שיש לו יראת שמים. יהודי הוא כביכול 'רעיתו' של הקב"ה. אצל היהודי צורת חייו היא בשותפות עם השי"ת. הוא קם בבוקר והולך לישון עם השי"ת. הוא אוכל עם השי"ת, וכך בכל דבר ודבר, הקב"ה הוא כביכול "בעלי" ומהווה את מרכז החיים שלי. ולכן חטא זה פוגם בכל הקשר עם הקב"ה.

הרב רועי גנון

פינת ההלכה

צום י"ז בתמוז

א. ביום ראשון יחול צום י"ז בתמוז, והשנה הוא צום דחוי, ויש בזה קצת נפקא מינה לענין חתן ואבי הבן (והיינו שעושה לבנו ברית מילה באותו יום) והמוהל, שבצום דחוי של י"ז בתמוז אינם צריכים להתענות. אולם שאר האנשים כולם חייבים לצום (חוץ מהפטורים כגון יולדת ומעוברת וכו'), ואע"פ שאדם עובד ביום זה צריך לצום למרות שתענית מפריעה לו בעבודתו (ואם יוכל לבקש יום חופש ממעסיקו עדיף כדי שיהיה לו הצום יותר קל).

ב. והטעם שכל ישראל מתענים ביום זה מפני הצרות והדברים הקשים שארעו בהם, וכדי לעורר את הלבבות ולפתוח דרכי התשובה, ויהיה זה זכרון למעשינו הרעים ולפשפש במעשה ידינו ולחזרה בתשובה.

ג. המשנה במסכת תענית (דף כ' עמוד ב') מספרת על חמשה דברים ארעו בי"ז בתמוז: א. נשתברו הלוחות - כאשר משה רבינו ירד מהר סיני וראה את עם ישראל שחטאו בעגל שבר את הלוחות, ודבר זה היה בי"ז בתמוז.

ב. בוטל קורבן התמיד - בימי בית המקדש היו מקריבים קורבן התמיד בכל יום, וביום י"ז בתמוז בוטל התמיד.

ג. נבקעה העיר ירושלים שהייתה במצור - בזמן בית המקדש השני.

ד. שרף אפוסטמוס הרשע את התורה - יש אומרים שאפוסטמוס היה שר יווני ושרף את ספר התורה שהייתה מונחת בעזרה שבבית המקדש וזה היה הספר המדויק שהיה בידם והיו מגיהים ממנו שאר ספרי תורה, ולכן שריפתו הייתה צרה גדולה לעם ישראל, ויש אומרים שהיה בימי הרומאים.

ה. הועמד צלם בהיכל - יש אומרים שזה אותו אפוסטמוס, ויש אומרים שמנשה המלך הוא זה שהעמיד צלם בהיכל.

ז. צום י"ז האיסור הוא רק באכילה ובשתיה, אבל שאר האיסורים שאסורים בתשעה באב כנעילת הסנדל וכו' מותרים בצום י"ז בתמוז, ולכן מעיקר הדין מותר להתקלח ביום הצום עצמו, ואפילו במים חמים, והמחמיר שלא לרחוץ כל גופו במים חמים תבוא עליו ברכה, אולם מותר לטבול במקוה במים חמים.

ח. תחילת הצום הוא מעלות השחר עד צאת הכוכבים, ומכל מקום אם ישן בלילה שלפני התענית וקם משנתו באמצע הלילה אסור לו לאכול ולשתות אפילו שעוד לא התחיל הצום, מכיוון שהלך לישון הסיח דעתו מן האכילה והשתיה ולכן נחשב כאילו נכנס לתענית, ולכן אדם שרצה לאכול ולשתות לפני עלות השחר צריך לעשות תנאי לפני שהולך לישון שכוונתו לקום במהלך הלילה לאכול ולשתות, ובמידה ושכן ולא עשה תנאי וקם לפני עלות השחר אסור לאכול. אולם אם מרגיש צימאון, השותה יש לו על מי ליסמוך ובפרט אם רגיל לקום ולשתות במהלך הלילה.

ט. אין מן הנכון לשטוף את הפה ביום הצום, אולם בפחות מרביעית במקום צורך מותר, ויזהר שלא יבלע את המים, ולכן מי שקשה לו בבוקר שהוא קם משנתו לא לצחצח שיניים ביום התענית, או שיש לו ריח רע מפיו מותר לו לצחצח שיניו או לשטוף את פיו, וכמובן שיזהר שלא יבלע את המים, ויכניס לפיו פחות מרביעית (81 גרס).

י. מי ששכח ובירך על מאכל או משקה ולפני שטעם נזכר שהיום צום יטעם כל שהוא מן המאכל או מהמשקה, כדי שברכתו לא תהיה לבטלה (משום שברכה לבטלה לדעת מרן השולחן ערוך זה איסור דאורייתא ואיסור אכילה ביום התענית הוא מדרבנן, ואע"פ שיש אומרים שחוב התענית הוא מדברי קבלה מכל מקום זה בוודאי אינו חיוב מדאורייתא), אולם פשוט שאחר שטעם אסור לו להמשיך לאכול או לשתות וצריך להמשיך ולהתענות.

יא. צריך לומר "עננו" בתפילת שמונה עשרה, ומנהג הספרדים לומר "עננו" בתפילת שחרית ובתפילת מנחה (וכל זה בשלוש הצומות י"ז בתמוז, צום גדליה, עשרה בטבת, ובתשעה באב אומרים "עננו" גם בתפילת ערבית שמתחיל הצום), ומנהג האשכנזים לומר "עננו" רק בתפילת מנחה.

יב. היחיד שמתפלל שמונה עשרה אומר "עננו" באמצע ברכת "שמע קולנו" והשליח ציבור בתפילת החזרה בקול רם אומר "עננו" ברכה בפני עצמה בין ברכת "גואל ישראל" לברכת "רפאנו", והטעם שקבעו שם משום שנאמר "יהיו לרצון אמרי פי, והגיון לבי לפניך, ה' צורי וגואלי" "אמרי פי" זה תפילה, ובמזמור שאחריו כתוב "יענך ה' ביום צרה", נמצא שיש לסמוך גאולה לתפילה, וכשאומר ברכת "גואל ישראל" הרי זה גאולה ולכן אומר "עננו" שזה תפילה שה' יתברך יענה בתפילתנו שאנו בצרה.

איך מתמודדים עם הצד הקשה בחיים?

ימים קטנים. לעומתו, איש אשר רעיון גדול מאחד את מהלך חייו, אזי כל מעשיו וכל ימיו הם גדולים ומאושרים.
גנרל אמריקאי נערץ מקבל מדליית זהב נוצצת.

רבבות נאספים להריע לכבודו. נשיא ארצות הברית בכבודו ובעצמו יענוד אותה לכתפיו, מול כל צוותי התקשורת שישקרו בהתלהבות את האירוע. שמו ופעלו של הגנרל יהדהדו הערב הזה בכל שבח אפשרי.

ועיקר העיקרים: הארץ, ארצו שלו, מולדתו האהובה – מעריכה את פועלו החשוב למענה ומעניקה לו את הוקרתה... ונשיאו האהוב, גדול מנהיגי העולם יעטר אותו בסמל עיטור הגבורה של צבא ארצות הברית.

הטקס התקיים. גדודי 'נחתים' – העילית בצבא ארצות הברית, הרהימו בנשקם לכבוד הכבוד, נאומים מרטיטים נישאו באוויר ורגע השיא – קבלת מדליית הזהב מהנשיא.

בעת שהשיירה הנשיאותית פילסה את דרכה חזרה בשדרות פנסילבניה, נראה הגנרל הדגול חומק לחנות תכשיטים זולה באחד מהרובעים העניים של העיר, כדי לשקול שם את המדליה שקיבל, לבר כמה גרם זהב היא שוקלת וכמה דולרים נוספו לו בחשבון הבנק...

גנרל, אל תהיה "ראש קטן", מדליה לא שווה לפי הגרמים שלה או ערך הזהב באותו היום. מדליה יש בה ערך של משהו הרבה יותר גדול.

או כמו שהגדיר הרב יצחק הוטנר זצ"ל, מגדולי בעלי המחשבה שבדור: **"יש אנשים שמאווי ודפיקות חיים בסוד הגדלות, ויש בסוד הקטנות"**.

הלואי שנזכה לחיות בסוד הגדלות.

הרב יהודה שמעוני מגיד שיעור בישיבת אור דוד
למנוון הרציאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

הרב יחזקאל סרנא, ראש ישיבת חברון וממנהיגי עולם הישיבות בקום המדינה, יצא מביתו שברחוב הישיבה בירושלים, לכיוון כיכר הישיבה. היה זה באחרית ימיו שהיה חלוש מאד, וכל פסיעה היתה כרוכה במאמץ עליון. במעלה רחוב שטראוס, המלווה של הרב העיר, כי העלייה קשה מדאי לרגליו החולות של ראש הישיבה.

השיב לו על כך רבי יחזקאל סרנא: **"אף פעם אין בחיי מושג של 'קשה מדאי'".** כאשר אני חושב לצאת לדרך, אני שוקל האם הייעוד והמטרה חשובים הם. משהגעתי למסקנה שהתשובה חיובית – סופי שאגיע למטרה!

מהתבוננות מקיפה על אנשים שהצליחו בחיים, מגלים שהצד השווה בכולם הוא – **המטרות הברורות שהציבו לעצמם.**

מי שחי עם ייעוד בחייו – כל החיים, המטלות, הקשיים והנפילות – מקבלים צורה של רוממות.

זה נשמע פשטני, אבל יש פה עומק שכדאי לחזור עליו: **מי שחי עם ייעוד בחייו – כל החיים, המטלות, הקשיים והנפילות – מקבלים צורה של רוממות.**

בעולם העסקים, ישנו מושג הנקרא "ראש קטן". כאלה שכל מהותם, לסיים בשלום את יום העבודה, עם כמה שפחות דרישות עצמיות, להגיע הביתה ללא הפקקים המרגיזים של איילון, ולקוות שנשאר אוכל מארוחת הצהרים של הילדים.

בעולמו של "ראש קטן" יש ימים של פקקים מול ימים של אין פקקים. יש ימים של שניצל וימים של אין שניצל. אבל כל הימים הם

יש ערב אחד בשבוע שאסור לכם לפספס

הצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בחייכם **שיעור המוסר הגדול בתבל**

מפי הקול חוצב הלהבות

הרה"ג דניאל זר שליט"א

בכל יום רביעי בשעה 22:00
ישיבת אור דוד רח' המכבים 108 בני ברק

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15